



Tuczai Rita fotója

Borda Réka

V. monológ (Variációk az utcalámpához)

...És ha semmi nem úgy van,
ahogy hisszük?
Ha a Titánia csak meg akart csobbanni a vízben,
mert kaparászták hátát a milliomosok,
ha lehet fejjel lefelé szeretkezni,
ha a hónaljnak csak kedve van szőrösnek lenni,
ha Ádám illemből engedte előre Évát
és ha, és ha, és ha,
nincs is olyan, akit Istennek hívunk...?

Vojakovič Cyntia

A szárazon hagyott csaj esetei A kitartó masször

A csaj hagyományos masszázsról készül. A masször fiatal, jóképű, húha... A pasi leülteti és elkezd masszírozni a csaj nyakát. Felkínálja a törülközőt az immár félmeztelen csajnak, de az nem érti, minek. A csaj világéletében szégyenlős volt, de egy masszörtől csak nem fog szégyenkezni, annak a munkájához tartozik az idegen női testek látványa. A masszázs kellemes, a pasi jól csinálja. Egy pillanatra megáll a masször és újra felkínálja a törülközőt. Nem fázik? — kérdezi megszeppenve. A csaj megint nem érti, minek kérdezi, hisz épp sikerült ellazulnia, és különben is fülledt a levegő és kezd melege lenni. És a pasi végre nem kérdez, de folytatja...



Hubai Gábor

Sprite

Itt vagyok egy zöld üvegbe zárva,
de mi végre, mondd, a régi szomj?
Elfogyok lassan válaszokra várva,
míg szénsavas emlékeim iszom.

Már nem ízlik ez ócska, bolti lónyál,
nem olcsó, mert megfizettem árát,
s mint otthagyt, ki boldogulni próbál,
eltettem egy életre a számlát.

Ezt a leckét soha meg nem bántam,
a szerelmed már nem pezseg irántam,
nézhetem most egy PET-palackon át,

hogy szomjan halnom mégsem ildomos,
és a szívem íze bár még citromos,
jobban esne már egy Cola Light.

Lift

Egyszer csak elkezdte nem tetszeni.
Nem voltál kövérebb, sem véznább
mint amikor megismertelek, csak
egyszerűen már nem tetszettél annyira.
A szemeid sem voltak másnak mondhatók
mint amikor először láttam, csak
most már nem tetszenek annyira.

Amiket mondasz, már nem csengenek úgy,
hogy elhihessem, a létezésem valamire jó.
Ahogy megérintesz, az már nem a mosópor-
reklámból ismert bársony-puhaság, hanem
ezernyi kérdező-kétkedő halálcsók.

Egyszerre kínoz és kell.

Azt hiszem, elkezdte újra tetszeni.



Pálinkás Anna

Lennék a tegnap reggeled

lehetnék a tegnap reggeled?
cserébe elmondok dolgokat,
neked mindent.
csak ezután
legyen ő a másnap reggeled.

látszat, hazudom köréd,
hiszen sosem értettem,
bármit is próbáltál mondani.
csak a suttogásod, az,
az — sejtelmes — maradt.
hervadunk, hervadás közben
ismerkedni a legjobb.
de ebbe is, ahogy mindig,
éppen csak belekezesz.
hát mutasd meg, mondj el mindent,
taníts olyanná válni, mint te,
hogyan magamat se értsem.

Polák Péter

teremtések

az első napok,
 hogy vizek születtek,
 feketék és kemények voltak.
 nem estek, nem rohantak hamis igével
 feltölteni a semmit.
 (bogaradhoz egy maroknyit loptam és
 ástam el a második nap.)
 világ kellett. sötétség, hogy legyen nappal.
 (szentjánosbogarak fulladtak tenyerembe.)
 egy isten sem pihen,

homok kellett. arabok szedték,
 malájok égették vörösre.
 kicsúszott kezükből, sávot karcolva,
 mint tincsed tenyerem élvonalát.
 majd ha kell, elszakad, elszakítod.
 fonni csak az évek, bogozni minek.
 beléd fulladok, te levegőt kapsz,
 én téged. így jó, majd ismeretlenek
 meghalnak helyettem.
 egy isten sem pihen.

holdakat és gyöngyöket
 magaráztál az este. ha ideérnek,
 már nem lesznek ott, és ha ott lesznek,
 soha nem érnek ide.
 persze, mondtam, és megemeltem pár gyeptéglát
 a napot keresve.
 pedig volt csillagunk.
 kettő is.
 más galaxis, más idő. nem ragyogunk minden nap.
 nem ragyogunk.
 egy isten sem pihen.

kövek görögtek szét, szívekről,
 lelkekről hulltak és rázták
 az almafákat. leesett, elgurult.
 megették volna. de
 szem elől téveszteni, ahogy
 fájdalmat a lábban, az volt a vágyuk.
 mi már döntöttünk: majd dönt más.
 egy isten nem pihen.

kövek afrikából

érzem rajta
 egy beduin ajkának üres vádjait.
 (apró karcolatok, benne ragadt
 üres szavak.
 ujjlenyomatom redői közé olvad
 halvány labirintusa.
 mindjárt összetöröm,
 pedig tudom, hogy sose fog menni.
 felesleggé morzsolom
 azt a keveset is.
 nekem így nem kell.
 az egészet akarom.
 kell a szahara homokja,
 kell az összes apró kavics.
 mindent egyé gyúrva, pont olyanná
 tenni, amilyen lehetett volna,

de igazán sose volt.)

elharapott végű vádik,
 nem a víz,
 a gondolat vájta ki őket
 egy beduin ajkán.

Csillagszemű

Juhász Erika

diófát ültetett, érméssel játszott,
 ő volt a Csillagszemű,
 aki úgy vigyázott
 a világ minden kincsére,
 mintha tulajdon vére folyna érte,
 az az aranyló, nárciszos,
 és nárcisz illatú ruhákban járta
 eme kis szigetet, körbevitörházta,
 szeretett volna a pallórol lelépni,
 térdéig, szívéig a szürke ködbe lépni,
 rátiporni a kacagó köre,
 a homályba dölne, döljön
 az a nárciszos, aranyló,
 kavargó mélység,
 kacagó messzi tájak,
 olyan sűrű a lampion fénye,
 akár a méz,
 penész a deszkán, pattogó árva deszkán
 szökdestem vele, majd belecúsztunk
 ebbe az időszámításba,
 ebbe a fagyos, mákosguba ízű
 azúrkék semmibe,
 megfoghatatlan, nedves valamibe,
 s eszembe jutott a lóp,
 a talpamon pattogó apró bolhaszörnyek,
 két darabból összeforrt sárkalyibák,
 a Csillagszemű sírni kezdett,
 én átöleltem, mintha nem volna fű, fa, akarat,
 amik helyettünk összeforranak,
 lélek,
 remények,
 nagybetűs Mesék,
 mert amikor először találkozott a nagybetűs Mesével,
 a Csillagszemű nevetni kezdett,
 kacagott, kacagott a kavargó világ,
 de mihelyst én is elmosolyodtam,
 belecsapott a villám az öreg diófába,
 csónakot vájtam egyes-egyedül,
 tudod, drága Csillagszemű,
 benned ragyogtak mindig a könnyeim,
 míg voltak, vannak a kacagó kövek,
 mélységes tenger, homályos íriszek,
 mert megvarrom szakadt vitorlád,
 könnyű gyolcsodat,
 s egy penészes palló talán még marad
 ennek az azúrkék csodának:
 hervadt nárciszok, hunyt csillagszemek,
 pénzérmék, s a kemény gyökerek



Dobos Gergely fotója

Szenderák Bence

Balu

A ház sarkán
leszúrtunk egy vaskarót
és ahhoz kötöttük hozzá,
hogy ne szarja össze a kertet,
hogy ne jöjjön be a lakásba,
hogy ne koszolja be a vendégeket.

Apám télen az udvaron
kupacba hordta a havat —
azt játszottam, hogy eltévedt
hegymászó vagyok a Himaláján.
Tízcentis bot volt a csákányom.
Közben alatta
hányászöld latyak lett a hóból.
Aztán egy napon megszökött.
Apám egy ideig követte,
de így csak még távolabb üldözte.
A szüleim már nem is emlékeznek rá.
Fotó sincs róla.

Senki sem tudja, hogy volt egy
testvérem.



Tuczai Rita fotója

Ti vajon?

Lábam alól kigurul a kocka,
kezemben szétmállik a vas.
Mint a sután összetapogatott
csokoládét, majszoljuk
a szőnyegbe tapadt porcicákat.
Ti vajon még rajta álltok-e?
Csak én vagyok
elővigyázatlan?
Hisz' kezemben szétmállott a vas,
lábam alól kigurult a kocka.